

[Ministeren for skatter og afgifter]

fremstætte lovforslag om sømandsskattelovens afskaffelse i slutningen af dette år og regner med og håber på, at den nye ordning for sømændene, der kommer, vil kunne få virkning fra 1. januar 1988.

Det er klart, at når sømændene inddrages under de almindelige skatteregler i land, så må der indføres nogle særlig lempelige fradragsregler. Alt det vil fremgå af det lovforslag, jeg vil fremsætte for Tinget.

Når hr. Ove Jensen besværer sig over, at jeg ulejlig Folketinget med dette lovforslag, er jeg nødsaget til at gøre ham opmærksom på, at der jo står i grundloven, at det er Folketinget, der bestemmer, med hvilket beløb skatterne skal udskrives. Jeg kan naturligvis ikke som minister sidde grundloven overhørig. Jeg er nødsaget til at få gennemført et lovforslag om sagen, og det er krystalklart, at når de forudsætninger, der gælder for beregningen af sømandsskatten, ændrer sig ved stigningen i kommuneskatten, må sømandsskatten reguleres i overensstemmelse hermed.

Ove Jensen (FP):

Jeg kan da kun være enig med skatteministeren i, at både ministre og folketingsmedlemmer skal overholde grundloven, men jeg kan ikke se nogen steder, at det skulle være grundlovsbrud, at man havde uændret sømandsskat fra 1987. Kan skatteministeren ikke fortælle mig, hvor det står i grundloven, at det skulle være grundlovsbrud, hvis man ikke ændrer sømandsskatten fra 1987?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det er et klart princip, at skatten skal være ens for alle borgere i dette land. Når der i sømandsskatteloven, således som den er formuleret i dag, indgår en beregning af den gennemsnitlige skatteprocent for kommunerne, for at man kan udregne sømandsskatten, så er det krystalklart, at jeg for at overholde loven skal føre denne beregning ajour, og det er det, der er formålet med det lovforslag, der foreligger her.

(Kort bemærkning).

Ove Jensen (FP):

Jeg er nu ikke overbevist endnu. Påstanden om, at skatten skal være ens for alle borgere i dette land, er ikke rigtig, for der er jo i dag forskel på sømandsskatten og skatten for

borgere, der lever på landjorden. Det er der i forvejen, og det vil der også være efter lovforslaget, så den påstand holder altså ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 68:

Forslag til lov om ændring af told- og forbrugsafgiftslovene. (Klagebestemmelser m.v.). Af ministeren for skatter og afgifter (Foighel).
(Fremsat 29/10 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Camre (S):**

Ja!

Aagaard (KF):

Jeg vil sige lidt mere.

Hos de Konservative føler vi, det er meget positivt, at man som led i moderniseringsprogrammet nu er nået så vidt, at man også i told- og afgiftsspørgsmål kan lette borgernes og vore virksomheders vilkår, bl.a. gennem en mere effektiv og hurtig betjening vedrørende de afgørelser, der er klaget over, og ved, at det kan ske på de lokale distriktstoldkamre.

Jeg har forstået ministerens forslag sådan, at det primært er i sager, der hidtil har kunnet ankes til tredje instans, ministeren med dette forslag ønsker at begrænse klageadgangen, mens der ikke sker nogen begrænsning i sager, der afgøres i nævnene. Det kan vi fra konservativ side give tilslutning til med bag-

[Aagaard]

grund i, at der altid vil være adgang til at indbringe en afgørelse om told- og afgiftsspørgsmål for mindst én højere administrativ instans.

Alt i alt føler vi, at det er et fornuftigt forslag, som vi kan anbefale til en hurtig udvalgsbehandling.

Skrumsager Skau (V):

Jeg føler, det er vældig godt, hvis vi også her fra talerstolen kan gøre det kort og modernisere det, så vi har rationaliseret behandlingen.

Alligevel vil jeg sige, at dette betyder en forenkling, således at vi hurtigere kan komme igennem med nogle afgørelser og også betjene vores borgere på en bedre måde. Jeg synes også, det er godt, at det fortsat er muligt for ministeren på eget initiativ at tage enkeltsager op til undersøgelse og også til afgørelse.

Derfor vil Venstre tilslutte sig forslaget, og da hr. Kofod-Svendsen ikke kan være til stede i salen, skal jeg sige, at Kristeligt Folkeparti også tilslutter sig forslaget.

Lenger (SF):

Jeg kan ikke helt tilslutte mig den telegramstil, de første tre ordførere har anlagt, fordi jeg synes, der er nogle uklarheder i forslaget. Det fører til, at jeg ikke i dag kan give nogen endelig melding om, hvordan SF vil forholde sig til lovforslaget; det afhænger af udvalgsbehandlingen.

Ministeren præsenterer jo forslaget som en vigtig afbureaukratisering, men selv bureaukrati kan præsenteres på den måde, og hvis man havde ønske om at indføre bureaukrati, ville man nok også præsentere det på den måde, så den køber vi ikke, før vi har kigget forslaget efter i sømmene.

Ganske vist fremgår det af bemærkningerne, hvor mange klager ministeriet har haft f.eks. i 1984, nemlig ca. 100, men det fremgår ikke, hvor mange gange klageren har fået medhold, og hvor mange gange det ikke har været tilfældet. Det er en oplysning, der er helt afgørende for, at vi kan bedømme holdbarheden af ministerens argumentation.

Man kunne også sige, at når det er så få, så kan det ikke være særlig belastende, især ikke når ministeren ønsker at opretholde muligheden for at tage sager op på eget initiativ,

for dermed bliver det jo usandsynligt, at det er alle 100 sager, man undgår.

Generelt om retsgarantierne i forbindelse med det her forslag vil jeg godt sige, at jeg altid er mistænksom, når en minister kommer med en formulering af den karakter. Det betyder, at ministeren så at sige ønsker en bemyndigelse til at træffe beslutning på vegne af klageren om, hvorvidt der nu er grund til at klage eller ej. Det må vel egentlig være klageren, der er bedst til at afgøre, om der skal klages, ikke den, der i givet fald skal klages til.

Vi må også i forbindelse med udvalgsarbejdet have oplyst, i hvilket omfang disse nye regler er forårsaget af EF-sager, som dukker op. Hvis det er årsagen til, at ministeren vil forsøge at mindske behovet for arbejdskraft, så er det jo recepten med at knuse termometeret i stedet for at behandle patienten, som her foreslås.

Endelig har vi den indvending, at lovforslaget fra ende til anden lægger op til én stor bemyndigelseslov. Det er en uskik. Det er sagt mange gange fra denne talerstol, og jeg tror egentlig, alle er enige i, at det er en uskik med bemyndigelseslove. Jeg tror også, at ministrene er enige heri – i hvert fald når de udtaler sig generelt. Jeg tror også, ministeren for skatter og afgifter er enig i, at det er en uskik med bemyndigelseslove.

Men hver gang indvendingen bliver fremført over for et konkret lovforslag, er det tilsyneladende så som så med principperne, for nu skal vi lige have en enkelt undtagelse igennem og så en enkelt mere, og sådan går det slag i slag.

Det er åbenbart med disse undtagelser fra princippet om, at vi ikke skal lave bemyndigelseslove, sådan, at man altid holder princippet højt, når der ikke er nogen lovforslag i nærheden, men når der er et lovforslag i nærheden, skal vi altså lige have nogle ekstra bemyndigelser igennem. Jeg synes, det er meget uheldigt generelt, men også konkret i forbindelse med et lovforslag som dette.

Frank Pedersen (RV):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede ved behandlingen af dette lovforslag, skal jeg på den radikale gruppes vegne sige følgende:

[Frank Pedersen]

Forslaget drejer sig om en ændring af distriktstoldkamrenes stilling. Vi finder, det er en god ting, at der lægges op til et nærmere samarbejde mellem borgere og toldkamre, og det kan vi fuldt ud støtte.

Vi er noget betænkelige ved den indskrænkning i adgangen til at klage over afgørelser, som foreslås. En klage kan jo på den måde ikke komme uden for selve systemet, og vi vil gerne i udvalget se på, om borgerens klagemuligheder er tilstrækkeligt tilgode- set.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet vil stemme ja til forslaget, og det vil vi gøre, selv om vi ikke bryder os om for mange bemyndigelser til ministre, hverken til skatteministeren eller til andre ministre. Vi opfatter det således, at de administrative forenklinger, der ligger i forslaget, langt overskygger de eventuelle ulemper, der kan være ved de bemyndigelser.

Der står i den skriftlige fremsættelse:

»Det er dog samtidig i lovforslaget bestemt, at der skal være adgang for ministeren til på eget initiativ at tage en afgørelse, der er truffet af toldvæsenet, op til nærmere undersøgelse og afgørelse.«

Jeg lægger afgørende vægt på, at dette afsnit bliver bibeholdt i lovforslaget. Jeg forstår det således, at hvis der i et enkelt tilfælde skulle være en emsig tolder et eller andet sted, som træffer en forkert afgørelse, så kan den, det går ud over, f.eks. henvende sig til mig eller et andet folketingsmedlem, og jeg kan tage det med over til ministeren. Er det korrekt forstået, at i de forhåbentlig få tilfælde, som forekommer, kan ministeren ændre afgørelsen og vil gøre det?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg takker for Socialdemokratiets og de andres partiers tilslutning til dette lovforslag. Det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, at der her er tale om en forenkling.

Jeg er dybt uenig med hr. Lenger i hans opfattelse af den problemstilling, der ligger bag lovforslaget. Det er ikke blot et spørgsmål om antallet af sager, det er også et spørgsmål om, hvor hurtigt sagerne afgøres, hvilke omkostninger der er forbundet med afgørelserne, og hvilket spild der er vedrørende nerver, tanker, anstrengelser og lign.

for at bringe en klage igennem. Det er en klar erfaring fra disse afgiftssager, og som vi i øvrigt har fra skattesager, at den omstændighed, at der er en lang og indviklet klageprocedure, gør, at denne lange og omstændelige klageprocedure benyttes, selv om det viser sig – og det kunne sagkyndige måske vide fra starten – at denne lange klageprocedure har været fuldstændig overflødig og kun betydet omkostninger og ærgrelser for den enkelte borger.

At det er klageren, der skal tage stilling til, om der skal klages, kan vi godt være enige om, hvis det drejer sig om klage i første instans, og også hvis der er tale om en appelmulighed for den enkelte klage, simpelt hen fordi klagen bliver behandlet på en bedre måde, hvis den kommer igennem i hvert fald to instanser. Men om det giver en større retssikkerhed, at en klage går igennem tre instanser, fire instanser eller fem instanser, som der jo kan være tale om her, strækkende sig over et antal år, har jeg min store tvivl om. Når vi begrænser klageadgangen, hjælper vi også klageren på den måde, at han ikke fristes til at føre en fuldstændig håbløs klagesag igennem.

Når ministeren har adgang til at tage sager op, er det ikke en adgang, der er lavet specielt for folketingsmedlemmer, således at de kan bede ministeren om at tage en klage op. Det er et skøn, den til enhver tid siddende minister kan udøve, hvis hensynet til retsdannelsen gør det nødvendigt, at en afgørelse bliver undersøgt mere generelt og bliver truffet ud fra en stærkere generel hensyntagen.

Jeg er glad for de bemærkninger, der er gjort af nogle af ordførerne, om hensynet til borgerne, netop dette, at der fra 1. januar etableres et meget direkte samarbejde mellem Toldvæsenet og Toldvæsenets brugere rundt om i landet ved de enkelte distriktstoldkamre. Jeg tror, det vil være godt for dansk erhvervsliv, og det vil være godt for Toldvæsenet, at dette samarbejde bliver etableret.

Lenger (SF):

Jeg er enig med ministeren i, at det ikke nødvendigvis er antallet af klager, der er afgørende. Selv om der kun kom en enkelt klage, kunne der være grund til at opretholde klagemuligheden. Men det er ikke det, der er det afgørende, det er jeg enig i. Det er helt

[Lenger]

klart de ting, ministeren påpeger, spørgsmålet om tidsforbruget, spørgsmålet om spild, spørgsmålet om omkostningerne og spørgsmålet om retssikkerheden.

Når jeg sagde tingene på den måde, som jeg gjorde i mit indlæg, er det, fordi ministeren selv kun har nævnt antallet i bemærkningerne. Han har ikke nævnt alle de ting, som han nu pludselig finder ud af er de vigtigste. Det er de ting, jeg gerne vil at vi får belyst i udvalget, før jeg kan meddele nogen endelig stillingtagen til forslaget.

Ministerens siger, at man ikke nødvendigvis får nogen større retssikkerhed, selv om der så var 5, 6, 7 instanser i et bestemt forløb. Det er jeg enig i. Det er ikke antallet af instanser, der er afgørende for, om man har en større eller en mindre retssikkerhed. Det er også derfor, det er så vigtigt, at vi får oplyst: har det været håbløst i de 100 sager, der har været forelagt for ministeren i 1984, som ministeren siger? Har man fået afslag i alle eller i de fleste af tilfældene, eller har man ikke? Det er de tal, vi skal have på bordet for at kunne vurdere, om der vil være tale om en begrænsning i retssikkerheden eller ej ved at afskaffe denne mulighed for at bruge ministeren som tredje instans.

Ove Jensen (FP):

Naturligvis er klageadgangen ikke lavet for folketingsmedlemmer. Jeg fik nok ikke udtrykt mig særlig heldigt. Men lad mig så prøve at forklare det på en anden måde. Jeg går ud fra, at i de 99 pct. af sagerne er det hele i orden. Lad os så sige, at der er 1 pct. eller mindre, hvor der eventuelt er truffet en forkert afgørelse. Ministeren har altså muligheden for, hvis han på en eller anden måde bliver underrettet om, at der er en sag, der ser lidt mærkelig ud, at tage sagen op og undersøge den til bunds. Det var nok sådan, jeg skulle have udtrykt mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 55:

Forslag til lov om afgift af kvælstofholdig gødning.

Af Camre (S), Gade (SF) og Tinning (VS) m.fl.

(Fremsat 28/10 86).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg kunne fristes til vedrørende det af bl.a. hr. Camre fremsatte lovforslag at svare lige så kort, som hr. Camre gjorde før vedrørende regeringens lovforslag, ved simpelt hen at sige: nej. Men da det jo ikke ville være i overensstemmelse med god skik, skal jeg gerne tilføje, at lovforslaget, der drejer sig om en afgift på 40 øre pr. kilo kvælstof i handelsgødning, jo er en genfremsættelse af et forslag, som blev fremsat i folketingsåret 1985-86 af oppositionen. Regeringen kunne ikke støtte forslaget dengang, og regeringen kan som nævnt heller ikke støtte forslaget nu. Som tidligere sagt har en sådan afgift ingen miljømæssig effekt, og den vil forringe landbrugets konkurrenceevne.

Regeringen må af disse enkle, men rigtige grunde stemme imod forslaget.

Carl Martin Christensen (KF):

Jeg skal på Det Konservative Folkepartis vegne afvise dette forslag. Jeg kan godt undre mig over, at man har fået det bragt på bordet igen, nu, hvor man ved, at der er indgået en aftale mellem et flertal blandt Folketingets partier om at finansiere en miljøstøtteordning for landbruget. Det synes jeg er værd at bemærke. Jeg kan også godt undre mig over, at man her stiller forslag om at pålægge en afgift på 40 øre pr. kg, når vi ved, at de samme partier på et tidspunkt har opereret med 1 kr., og enkelte medlemmer af Socialdemokratiet på et tidspunkt har opere-